

— Не е той! дереше ся нехрани-майка.

— Нъ до вчера е владалъ....

— Малко му трѣбоваше да е днесъ обѣсенъ, прѣкъсенъ му дрипавый рѣчь-тѣ.

— Та тоя е Андроникъ Първый! извика Петръ зачуденъ, показваѣщиць съ рѣкъ на бѣсило-то, на кое-то тъкмо въ тоя часъ издѣхнѣ старецъ-тъ въ порфирѣ-тѣ.

— Така! Съти ли ся единъ пѣть! Той самъ....

И дрипавый-тъ начиѣ да ся хыли и колко-то му гласъ извика:

— Да живѣѣтъ два царя, единъ на бѣсило, другъ на престола!

Множество-то пое тоя выкъ и повтори го грѣмогласно

— Това е Андроникъ I. Комненъ, рѣче Петръ Брату си, показваѣщиць му мъртво-то тѣло, кое-то ся люшкаше на вѣже-то.

Ясень ся усмихнѣ, нъ веднага ся намрѣжди, скръсти рѣцѣ на грѣди, махнѣ съ главѣ и рѣче:

— Първи пѣть въ живота си видѣхъ царь. Добрѣ ми ся показа!—Нъ тщета е за Андроника, додаде.

— Що думашъ пѣкъ ты, рѣче му Петъръ; та той бѣше най-свирѣпъ.

— Пò-добрѣ, отколко-то да е милостивъ, пое Ясень; нѣгова-та свирѣпость пробуди у насъ едиѣ народнѣ добродѣтель: мързость камъ Гърцы-ты. Тяжко намъ, ако бѣде наслѣдникъ-тъ му милостивъ!—Кой му е наслѣдникъ?

— Мыслѣхъ, чи е Исаакъ Второй Ангель.

— Дали е младъ той?

— Младъ е.

Ясень въздѣхнѣ.